

Esély

Drótokkal szegett hegygerincen,
lépkedünk porladó bilincsen
mert előttiünk azok haladtak
kik e vasakból kirohadtak.
Járunk az ősatyák porában,
koponyájuk hóharmatában.
Nincs a kínok kertjének mása,
holtaknak nincs feloldozása.
De mi törtetünk okkal, érvvel,
megkötözött zsíroskenyérrel.
Mi, a világot megnyerendők:
kártyázni hívjuk a Teremtőt.
Nincs egyebünk a négy királynál,
íjjas-szíjjas lapos hadánál,
kétdimenziós pej-lovánál,
zsebünkben ott a négy világtáj.
A figurák derékba-vágva,
nincs gondjuk életre-halálra,
kifestett báb-orcájuk békés,
merev mosoly, semmi emésztés,
íj-idegük is cipőpertli,
ezekkel kell minékünk nyerni.
Jövünk öröktől étlen-éhen,
sziluettünk is forr az égen,
jöllakatni hol az a hentes!
Fohászkodunk a fegyelemhez.
Lekuporodunk csöndben együtt,
a kenyérvért immár megettük,
életünk egy van, pénzünk semmi,
jaj, a szív szégyell visszamenni.

Ej, követeld az odvas fától
jussod, ki rádmaradt apádról,
az odakötött borjú árát,
ha már a farkasok lerágták!
Szemközt a kopáros hegyoldal,
betenyereelve pusztá hanttal
kiket növeszt növekvő árnyék.
Aki veszt: oda az átlép.
Nézünk átra, magaslatára:
hát temető az, s csupa páva!

Megúnta az isten a harcot,
nem óhajt többé hadi-sarcot,
únja kuruccát és labancát,
a szegények pörét s kudarcát,
a szegények tetves gabancát —
az isten befejezte harcát.
Kíván nehéz halotti pompát,
teliholddal-tömött aortát,
kíván, kívánós egy Gigászra:
az elképzeltetlen gyászra —
mint vemhes oroszlán az étkét:
kíván az isten világ-végét.
Kegyúrban a kegyes kegyelmet —
teremtődben ne kutass rendet,
az értelem bennünk világít,
Teremtmény, tarts ki éjszakádig.

Megúnta az isten a harcot,
kioltja az emberi arcot.
De mi az ember alkonyába
jöttünk mint hajnalhasadásba,
játszani jöttünk — a fegyvert még
apáink kezéből kiverték.
Mi, birtokosai a szónak
föltesszük legtisztább valónkat,
s úgy játszunk felvirított lappal
hogy lásd: mi van a kártyapakkbán.
Mi van? Ami lehetne. Ünnepe.
Szív-királyok elevenülnek,
szüreti hősökkel a présház —
kondákkal hőmpölyög a makkász,
festett fodor víz: tenger-rengés,
íme, a szép világteremtés,
zendül a zöld leveles erdő,
betyárral s szűzekkel kerengő,
folyó zuhog, csónak lavíroz,
szeretők készülnek a csókhöz,
s amitől elidegenültünk:
van s értünk van s virágzik telkünk,
indázik tők, töklevel támad,
szára növekszik pikulának,

ernyője napsütésben kendő,
termése dagadt marhabendő,
csiráznak boldog vetemények,
varjat űznek piciny cselédek,
fúj furulyát Kuoni Pásztor,
ittasulunk bodza szagától,
este a kertek alját lámpák:
bemozogják jánosbogárkák,
pihen a sólyom, sapka rajta,
meglódul a torony harangja —
csönd lesz, törlünk kenyérrel üstöt,
kezdenek hangolni a tücskök,
feljő a hold, a göncöl-csillag,
siheder ölel, anya altat,
feljő a nap, család megéled,
munkál a test, pihen a lélek,
arató izzad — vén csősz fázik,
rőzsén a tündér láng virágzik,
nagy havas tél van, nagy tavasz jön,
ibolyás a vitézi öltöny,
tubarózsa a nők kalapja,
s máris a sors kévébe-rakva —
iszunk, íjat ajzunk, cicázunk,
újévből új évbe bokázunk,
vért adunk festett vérű Ásznak,
Tell Vilmosnak, Stüsi Vadásznak,
szép vénségből szép ifjúságba
újulunk mint szív-ábrás nászba,
s kiterítjük eléd a kártyát:
Szent, szent, szent az élet, ha látják,
közös szemünktől szép a reggel,
szent az élet, Urunk ne vedd el —

Már az első ütés megingat:
körünkből kiromlik egy Csillag.
S ahogy elzuhan odaáttra:
a temetőn kigyúl egy lámpa.
Merüliünk gyászba, nagy Vigyázzba.
Sötét a van, akár a nem-volt,
kezd világolni ami Megholt —
amennyi gyász, annyi a lángja.
Az élet képei lehullnak,
most dobjuk a tétre magunkat,
vesztő seregünk húnyni, fogyni —
most kezd a temető ragyogni,
a bánat gyémánttűzbe vonja,
lüktet, akár a karácsonyfa.

Feljött a sírokra a páva,
feljött, de nem szabadulásra.
Pecsétül az örök hazára
terjengve csillagzik a páva.
Pupillás tolla glóriába
kifeszül mint kézben a kártya,
karéjoz a világ porába,
besöpri szívünket a páva.
Mi is lámpát gyújtunk az éjnek,
ezer szemünkben ég a lélek,
világolunk halálra szánva,
vagyunk a temetőnek párja.
Eljő az élet éjszakája,
ifjú lámpáink arcra buknak —
Ragyogjunk, testvérek, magunknak.

UTASSY JÓZSEF

Áve, Éva!

Legendák lánya, te édesvízi
csókjaink partján delelő Szűz:
nézz vissza, láss végig az úton!
És dicsértessél, mert beleöszülsz.